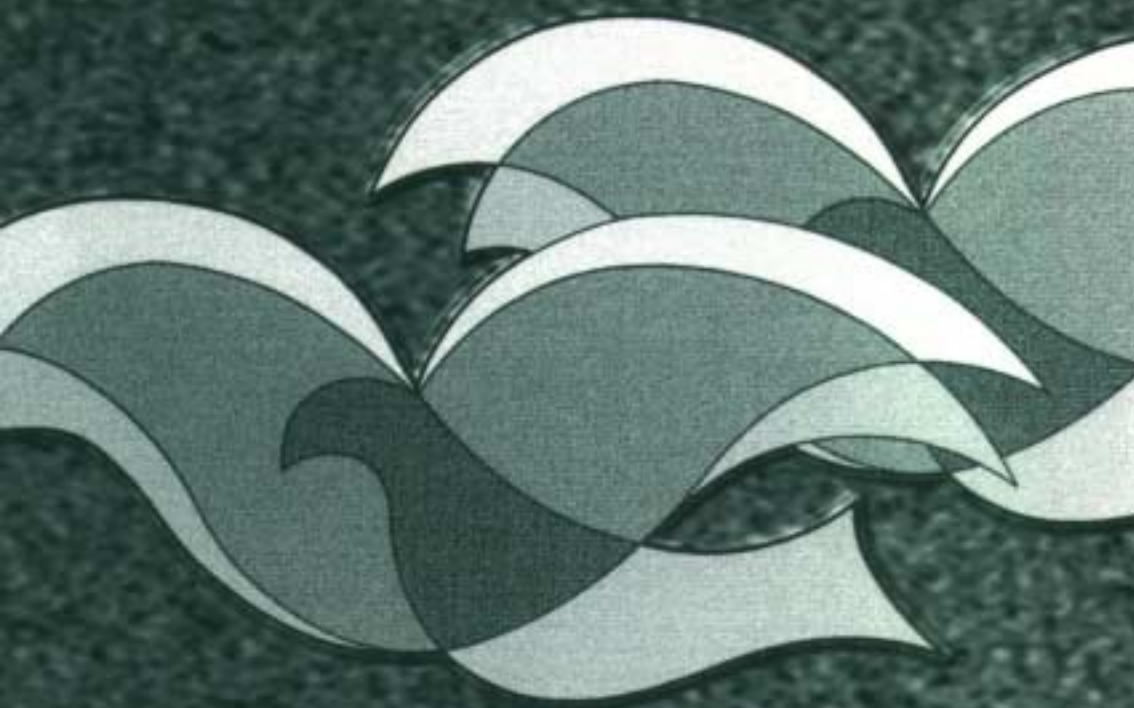

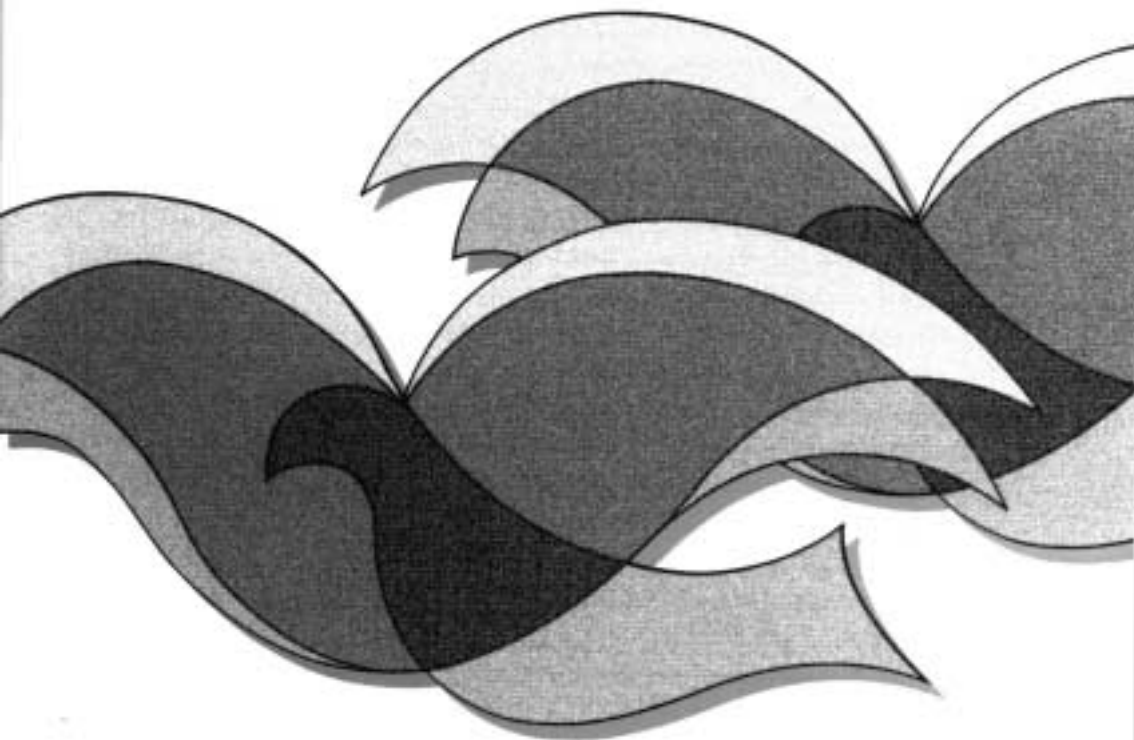
Tongentaal: **belangrijker dan je denkt**

P. Bronsveld

TONGENTAAL: Belangrijker dan je denkt

P. Bronsveld

WWW.RHEMAPRINT.NL
ISBN 9062615414

Hoofdstuk 1

Spreken in tongen; waarom eigenlijk?

Amerikanen zijn zakelijk. Ze vragen gauw: Wat heb je eraan, wat levert het op? Ze zijn geestdriftig over 'efficiency', over doelmatigheid.

In opdracht van de Dienst voor de Volksgezondheid in Washington deed de psycholoog John P. Kildahl een diepgaand onderzoek naar de geestelijke volksgezondheid over een periode van vijf jaar. Ook christenen die persoonlijk bekend zijn met het verschijnsel van de glossolalie - het bijbelse spreken in tongen of vreemde talen - werden in dit onderzoek betrokken. In zijn rapport merkt dr. Kildahl hierover onder andere het volgende op: 'Het onderzoek wijst uit dat degenen die in tongen spreken normaal(!) zijn. Depressies komen bij hen minder voor dan bij degenen die niet in tongen spreken'.

Deze psycholoog heeft het dus wetenschappelijk aangetoond: tongensprekers behoren tot een normaal slag mensen. Dat is op zichzelf al een verrassend gegeven.

Degenen die de glossolalie uit persoonlijke ervaring kennen, vormen immers slechts een klein percentage van de christenheid. Alleen al dat feit maakt ze verdacht. Buitenbeentjes, die niet zijn als de rest, 'daar zal wel een steekje aan los zijn....'

Ondanks de kritiek, ondanks het feit dat men door velen maar slecht begrepen wordt, zouden volle-evangeliechristenen en pinkstermensen deze gave niet graag willen missen. De conclusie van dr. Kildahl, dat 'tongensprekers' normale mensen zijn die net dát beetje extra veerkracht hebben, waardoor ze de slagen van het leven beter het hoofd kunnen bieden dan de rest, verwondert hen helemaal niet; Die dekt volledig hun persoonlijke ervaring. Het spreken in tongen doet je goed, hebben ze vastgesteld. Het schenkt je rust. Verdiept je blijdschap en wekt een geestelijke vitaliteit die heel je handel en wandel doortrekt. De glossolalie werkt als een therapie voor de diepere lagen van je persoonlijkheid. Vóór er uit het bewuste leven van een kind van God de heerlijkste harmonieën tot eer van de Hemelse Vader kunnen opruisen, moet er diep in de inwendige mens herstel worden gebracht. Moet er worden gebouwd, vernieuwd. Spanningen moeten er plaats maken voor een diep onderliggend vertrouwen, onrust voor vrede, wanhoop voor perspectief, verwarring voor harmonie. En het spreken in tongen is een instrument om vanbinnenuit aan het zoeken naar harmonie te werken.

Als dr. Kildahl de apostel Paulus in zijn onderzoek had kunnen betrekken, zou hij deze apostel - laten we dat maar aannemen - qua geestelijke gezondheid boven de middelmaat bevonden hebben. En deze apostel sprak in tongen! Hij was er zelfs zo'n enthousiast beoefenaar van, dat hij de Corintische gemeente - die toch ook een aardig woordje in tongen mee wist te spreken - schrijven kon: 'Ik dank God dat ik meer dan gij allen in tongen spreek.....' (1 Cor. 14:18). Paulus wist uit eigen ervaring wat een aanwinst de glossolalie voor het persoonlijke geloofsleven

kan betekenen. Vandaar dat hij met overtuiging stelde: 'Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf.....' (1 Cor. 14:4).

Gelovigen van het 'volle evangelie' kunnen daarvan meepraten. Een van hen getuigt: 'Deze gave betekent een enorme verrijking van mijn gebedsleven. Ik weet nu eigenlijk pas goed wat het wil zeggen een levend, persoonlijk contact met God te ervaren. Wanneer ik bid in de taal die de Heer mij gaf, ervaar ik voor Hem een liefde en een heilig ontzag, zoals ik dat bij het bidden met mijn verstand maar zelden heb ervaren'.

Hiermee is wel de essentie van het spreken in tongen weergegeven. Het is een vorm van gebed die langs je verstand heen gaat. De woordenstroom komt door de volheid van de Heilige Geest voort uit de diepste lagen van je persoonlijkheid, uit je geest, je hart, je inwendige mens. Je verstaat zelf niet wat je zegt, maar je ervaart dat God je begrijpt. Jezus sprak: Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt; stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zei Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden'.

Normaliter worden de gedachten die uit ons innerlijk opkomen geregistreerd door ons verstand. Hier worden ze gevormd tot woorden en zinnen, waarna we ze met de mond uitspreken. We maken daarbij gebruik van klanken die op zichzelf geen betekenis hebben, maar die systematisch geordend, onze gedachten vertolken. Zoals de regels bij het schaken een oneindig aantal mogelijkheden bieden aan het spel, zo vormen deze klanken een code om telkens nieuwe combinaties over nieuwe onderwerpen vanuit onze inwendige mens tot uiting te

brengen. Daarmee wordt het spreken - en zodoende ook het bidden - een hoogst inspannende, intellectuele bezigheid. En dat is nu juist de remmende factor bij het gebed. We mogen onszelf heel knap vinden, maar als het op bidden aankomt, weten we daar vaak maar weinig raad mee. Onze woorden schieten te kort.

Dat zoeken naar woorden wil de Heilige Geest van ons overnemen. De Bijbel zegt: 'Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen'(Rom. 8:26). Waar woorden ontbreken, wil de Heilige Geest zijn woorden op onze lippen leggen. Dat is wat gebeurt bij het spreken in tongen!

Wie in zijn eigen taal bidt, moet bewust met het verstand de woorden voortbrengen die 'vertalen' wat hij zeggen wil. Bij het bidden in tongen neemt de Geest die functie van ons over. Vandaar dat de apostel uit eigen ervaring zeggen kon: 'Indien ik bid in een tong, bidt mijn geest wel, maar mijn verstand blijft onvruchtbaar' (1 Cor. 14:14).

Wat is nu de waarde van dit spreken in vreemde talen als je zélf niet verstaat wat je zegt? Je zou het kunnen vergelijken met de sfeer waarin een baby zijn eerste woordjes leert zeggen. De kleine neemt de woorden van zijn moeder over en reproduceert deze al pratende, hoewel hij van de inhoud aanvankelijk maar weinig begrijpt. Het leert naar de moeder te luisteren en haar woorden wéér te geven in de geborgenheid van eigen huis en daarbij ook het klimaat te onderscheiden dat

van moeder uitgaat en de sfeer van vrede en vrolijkheid in zich op te nemen.

Iets dergelijks gebeurt bij een kind van God dat in tongen spreekt. Hoewel het zich dat niet bewust is, vangt het diep in de inwendige mens het spreken van de Heilige Geest op, die immers bij hem woont en hem ook met zijn aanwezigheid vervullen wil. Zoals het kind door moeder na te spreken de liefdevolle sfeer die van haar uitgaat in zich opneemt, zo kunnen Gods kinderen in het klimaat van zijn Koninkrijk worden binnengevoerd door de klanken uit te spreken die de Heilige Geest hun 'voorzegt'. Judas, de broeder van Jezus, moet daarop gedoeld hebben, toen hij schreef: 'Maar gij geliefden, bewaart uzelf in de liefde Gods door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst geloof en door te bidden in de Heilige Geest!' (vers 20).

Het fijne van deze gave van de Geest is, dat de waarde van het spreken in tongen verder reikt dan dit 'directe' contact met God diep vanuit de menselijke geest. Wie regelmatig in tongen bidt, zal ontdekken dat ook zijn verstandelijk gebedsleven wordt vernieuwd. Hoewel men bij het spreken in tongen doorgaans niet exact weet wat de betekenis is van de woorden die men uitspreekt, herkent men toch meestal wel met wat voor soort gebed men bezig is. Soms geeft de inwendige mens duidelijk uiting aan dankbaarheid tijdens het tongengebied, dan weer aan bewogenheid over nood die men de Heer voorlegt. Soms uit de glossolie zich als een liefdevolle aanbidding, soms ook als een duidelijke strijd tegen machten die blijkbaar pressie op het innerlijke leven uitoefenen.

Bovendien is er niet zelden sprake van een duidelijke bewustwording van waar men exact mee bezig is. Terwijl men in tongen bidt, komt ook het verstand onder het beslag van de Heilige Geest en kan men heel concreet meebidden met wat in tongen uitgesproken wordt.

Hoofdstuk 2

Doop in de geest en tongentaal

Niet alleen uit ervaring weten Pinkstermensen dat het spreken in tongen belangrijk is. Ook wanneer we er Gods Woord nauwkeurig op nalezen, moeten we tot de conclusie komen dat het spreken in tongen onlosmakelijk met de doop in de Heilige Geest verbonden is. Zoals het geloof zonder de werken dood is, zo zal ook degene die tot een werkelijke doorbraak in het gebed komt vanuit de zekerheid dat Gods beloften aangaande de Geest aan hem waargemaakt werden, ook iets moeten gaan dóen. En de bijbel laat duidelijk zien wat dit zijn zal: hij zal in nieuwe tongen, in door de Geest geïnspireerde talen de Heer mogen aanbidden en grootmaken. Het spreken in tongen is niet slechts een bijkomstigheid. Geestesdoop en tongentaal zijn niet twee op zichzelfstaande grootheden waarbij men het één ontvangen zou kunnen hebben, zonder echter ook het andere te hebben verkregen. "Ik geloof dat ik de Geestesdoop ontvangen heb', zegt men dan, 'maar ik spreek niet in tongen'.

Het geval wil echter dat de komst van de Geest ook tegelijkertijd de mogelijkheid tot het spreken in tongen meebrengt. De tongentaal is in verband met de Geestesdoop niet een gave die men nog eens 'extra' ontvangen moet, maar deze is er onlosmakelijk mee verbonden. Verschillende feiten ondersteunen deze gedachte. Zo zijn daar bijvoorbeeld de objectieve historische gegevens: In de Handelingen doet Lucas vijf maal verslag van de wijze waarop men de doop in de Geest onderging. In drie gevallen wordt nadrukkelijk van het spreken

in tongen melding gemaakt. Ook bij de overige heeft dit verschijnsel zich echter duidelijk voorgedaan. De vijf beschrijvingen geven we hier gedeeltelijk weer:

Op de Pinksterdag:

'.....zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken' (Hand. 2:4).

In het huis van Cornelius:

'En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren meegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken' (Hand.

10:45). Opmerkelijk in dit gedeelte is, dat het spreken in tongen voor Petrus en de gelovigen *het bewijs* was dat Cornelius en zijn gezin vervuld waren met Gods Geest. En niet alleen voor hen, maar ook voor de andere apostelen. Want als Petrus hun later verslag van het voorval doet, zegt hij: 'Toen ik begonnen was te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals in het begin ook op ons'. Dit laatste houdt dus een verwijzing in naar het spreken in tongen. Zij herkenden de Geestesdoop aan de tongentaal. Dat mag ook voor ons het geval zijn.

Iets dergelijks zien we in Efeze:

'En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden' (Hand. 19:6).

Verder in Samaria:

'En toen Simon zag, dat door de handoplegging der apostelen de Geest gegeven werd, bood hij hun geld aan, en zeide: Geef ook mij deze macht, opdat, als ik iemand de handen opleg, hij de heilige Geest ontvang' (Hand. 8:18 en 19).

Wat was het verschijnsel waar Simon aan 'zag' dat de Geest gegeven werd? Wat was het fenomeen dat zulk een indruk op hem maakte, dat hij er goed geld voor over had om ook zélf dit spectaculaire verschijnsel op te kunnen roepen? Ongetwijfeld het spreken in tongen! Zoals tongentaal overal de doop met de Geest begeleidde, is dit ook in Samaria het geval geweest.

Paulus:

Lucas vermeldt niet uitdrukkelijk dat Paulus in tongen begon te spreken toen Ananias hem de handen oplegde voor de vervulling met de Geest. Maar dit wil niet zeggen dat Paulus deze gave niet op dat moment ontvangen heeft. We weten dat hij de gave van het spreken in tongen bezat en er God zelfs voor dankte (1 Cor. 14:18). Het is dan ook zeer aannemelijk dat deze zich voor het eerst manifesteerde op het moment dat Paulus met de Geest gedoopt werd. Hetzelfde deed zich immers ook bij de andere apostelen voor.

Steeds weer was de doop in de Heilige Geest te herkennen aan uiterlijke tekenen - manifestaties, die deze doop tot zo'n nauwkeurig definieerbaar gegeven maakten. Meestal was dit het spreken in tongen, terwijl er een enkele maal sprake was van profetie.

Het spreken in tongen is onlosmakelijk verbonden met de doop in de Heilige Geest. Daarom kon Jezus Zelf kort voor zijn hemelvaart dan ook zeggen: 'Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken....' (Marc. 16:17). Het spreken in nieuwe talen zou een voorrecht voor alle (Geestvervulde) gelovigen zijn, wanneer de Geest over hen gekomen zou zijn.

Hoofdstuk 3

De zegen!

Rust en verademing

In hoofdstuk I hebben we al iets gezien van de waarde van de glossolalie. In dit hoofdstuk willen we daar op grond van bijbelse gegevens nog dieper op in gaan.

Van Paulus lezen wij dat hij God dankt dat hij meer dan al de Corintiërs in tongen spreekt (1 Cor. 14:18) en dat hij zijn lezers aanmoedigt het eveneens te doen: 'Ik wil dat gij allen in tongen spreekt...' (1 Cor.14:3). Zwakken onze eigen bijbelvertalers deze Paulinische vermaning wat af door er de aanvoegende wijs van te maken: 'Ik wilde wel dat gij allen in tongen spraakt...', de apostel sprak wel dégelijk uit, dat het spreken in tongen voor de gelovige een bevel is. Het is zowel een uitdaging als een opdracht.

Waarom nu dit grote accent op het spreken in tongen? Veelzeggend is, dat de apostel in dit verband een profetie uit het Oude Testament citeert, die op het spreken in tongen betrekking zou hebben. Nu heeft het er veel van weg dat de apostel hier niet een exacte exegese van die oudtestamentische tekst wilde geven, maar dat het hem eerder om een praktische toepassing te doen was. Het ging hem om de gelijkenis die het woord van de profeet met het spreken in tongen heeft. En deze is bijzonder treffend: 'Door lieden van een andere taal en door lippen van vreemden zal Ik tot dit volk spreken, en toch zullen zij naar Mij niet luisteren, zegt de Here'

(1 Cor. 14:21 en Jes. 28:11). Het moet duidelijk zijn dat de toehoorders niet alleen de inhoud van het gesprokene volkomen ontgaat, maar ook de betekenis van het gebeuren zelf. In het volgende vers geeft de profeet nog eens ten overvloede aan wat de betekenis van dat vreemde spreken in niet te verstane talen wel is, en welke boodschap de Heer door dit gebeuren over wil brengen: 'Dit is de rust, geeft de vermoeide rust, dit is de verademing....' (Jes. 28:12).

Beter zou de zin van het spreken in tongen niet getekend kunnen worden: het is het middel waardoor de Heer zijn volk rust en verademing brengen wil. Zou het daardoor komen dat dr. Kildahl tot de conclusie moet komen dat bij Geestvervulde christenen minder depressies voorkomen dat bij de doorsnee Amerikaan?

Jezelf opbouwen

Veel mensen denken dat tongentaal eigenlijk een van de lagere, zonet de laagste gave van de Geest is. Immers, de andere gaven zijn tot nut van de hele gemeente, of in elk geval van anderen. Maar de tongentaal bouwt 'alleen' jezelf op. Er staat immers geschreven: 'Wie in een tong spreekt sticht zichzelf, maar wie profeteert, sticht de gemeente' (1 Cor. 14:4).

De grote vraag is echter: Wie is in staat de gemeente te bouwen? Het spreekt vanzelf dat je eerst zélf opgebouwd moet zijn, voor je anderen tot zegen kunt zijn. En hoe bereik je dat? Door de tongentaal! Daarom mogen we ook niet concluderen dat de tongentaal een lagere gave zou zijn. Die uitspraak is ook nergens in de bijbel te vinden.

Nee, we zouden zelfs kunnen zeggen dat iedere gelovige het nodig heeft om opgebouwd te worden. Het is ook duidelijk dat dit vooraf zal moeten gaan aan de opbouw van anderen. Dit is een belangrijk punt, want het zou betekenen dat iedere gelovige, die in de Heilige Geest gedoopt wordt, als eerste gave het spreken in tongen ontvangt. Immers, hoe kunnen we anderen opbouwen zonder zelf opgebouwd te zijn? Tongentaal zou dus de basis moeten vormen vóór de manifestatie van de andere gaven. Is het een wonder dat Paulus verzucht: 'Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt'?

Tongentaal maakt ons innerlijk sterk, bouwt ons op en vervult ons met kracht en goddelijke dynamiek. Jezus moet ook hieraan gedacht hebben, toen Hij sprak: 'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt' (Handelingen 1:8). Het ligt immers voor de hand dat er verband bestaat tussen de kracht die de hoop in de Heilige Geest belooft en de 'stichting' die we ontvangen door het spreken in tongen.

Niet alleen voor het bouwen van de gemeente, vooral ook voor het uitvoeren van De Grote Opdracht hebben wij de stichting die de tongentaal ons geeft, broodnodig. De Heer wilde dan ook niet dat zijn discipelen de wereld in zouden gaan zonder de kracht van de Heilige Geest.(Hand. 1:4). Deze tekenen zouden de discipelen volgen: In zijn naam zouden zij boze geesten uitwerpen, zieken genezen en in nieuwe tongen spreken (Marc. 16:17, 18).

Boze geesten uitwerpen en zieken genezen zouden tekenen zijn waarmee zij de wereld konden intrekken. Het spreken in tongen echter zou hun de opbouw geven, waarmee ze dit ook daadwerkelijk zouden kunnen. Het spreken in tongen zou echter zélf ook een teken zijn voor de ongelovigen, hoe vreemd dat misschien ook mag klinken. In 1 Corintiërs 14:22 zegt Paulus: 'Derhalve zijn de tongen een teken niet voor hen, die geloven, maar voor de ongelovigen'. Hij verwijst daarbij naar Jesaja, die zegt: 'Door lieden van een andere taal en door lippen van vreemden zal Ik tot dit volk spreken' (1 Cor. 14:21).

Hoevelen verzamelden zich niet , toen zij op de Pinksterdag de discipelen in tongen hoorden spreken. Hoe verlangde Simon de tovenaer er niet naar anderen de Heilige Geest toe te kunnen delen. Voor hem was naar alle waarschijnlijkheid het spreken in tongen het begerenswaardige teken van de doop in de Geest.

Geïnspireerd gebed

We hebben nu gezien dat tongentaal volgt op de doop in de Heilige Geest. We weten ook waarom: het is onontbeerlijk bij de opbouw van onszelf. Maar wat is dan het geheim waardoor we opgebouwd worden wanneer we in tongen spreken? Om dit te ontdekken, moeten we afleren om 'het spreken in tongen' als een op zichzelf staande handeling te zien. Dat is het niet. Het is een communiceren mét! Met wie?

We lezen in 1 Corintiërs 14:2: 'Wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God....; door de Geest spreekt hij geheimenissen'.

We treden door het spreken in tongen dus in contact met God. En zoals men zich in het gesprek met een vriend op die vriend richt, naar hem luistert en niet achteloos een woordenstroom over hem uitstort, zo doen we dat natuurlijk zeker bij God. We richten ons op Hem, stellen ons gevoelig in op zijn leiding, de beweging van zijn Geest en storten ons hart voor Hem uit.

Wat is het goed om ons te realiseren dat tijdens dit contact de Heilige Geest precies vertolkt wat er diep in ons hart leeft. Hij doet dit door de woorden die Hij ons laat uitspreken. De Bijbel zegt dat we van nature niet weten wat we bidden zullen, maar dat de Geest Zelf voor ons pleit met onuitsprekelijke verzuchtingen. Wie in een tong bidt, mag daardoor ook weten dat zijn gebed God welgevallig is. We mogen leren te aanvaarden dat de woorden die we spreken, uiting geven aan zaken die nodig tot de Heer moeten worden gebracht. We zullen daarbij soms ervaren dat we ook in gedachten met bepaalde zaken bezig zijn, en dat we daarin verlichting ervaren na gebed in tongen.

We mogen trouwens ook best beginnen met iets in gedachten te nemen en daarvoor gericht in tongen te bidden. We zullen dan ervaren dat de Heer de leiding neemt van dat gebed, onze gedachten na verloop van tijd weer op iets anders richt en daarbij soms ook weer andere klanken geeft uit te spreken.

Het komt er op neer dat we bewuster met de tongentaal moeten leren omgaan. Het functioneert nog te vaak als een automatisme, een op zichzelf staande handeling die een geïsoleerd plekje inneemt in ons geloofsleven. Ook al is het

spreken in tongen een spreken van 'geheimenissen tot God', wil dat nog niet zeggen dat de Heer ons geen inzicht wil geven in die geheimenissen. We gaan er vaak vanuit dat degene die in een tong spreekt niet weet of hoeft te weten waar hij precies voor bidt. Maar het kan een geweldige stimulans zijn om het wél (ongeveer) te weten. Om er ook met ons bewuste gedachtenleven bij betrokken te zijn. En waarschijnlijk moeten we de opmerking van Paulus - dat de gelovige zichzelf door het spreken in tongen 'sticht' - ook juist in dit licht zien. Want gesticht worden betekent: goddelijke gedachten ontvangen. Gedachten die ons uitdagen, troosten, opbeuren en vermanen. We lezen in dit verband nog een uitspraak van Paulus: 'Ik zal bidden met mijn geest, maar ook bidden met mijn verstand' (1 Cor. 14:15).

Meestal gaan we er van uit dat de apostel hier twee alternatieven noemt, die eigenlijk los van elkaar staan. Veel meer voor de hand liggend is dat Paulus niet uitging van 'of...of', maar van 'en...en'. Terwijl hij in tongen bad, bad hij gelijktijdig ook - voor zover mogelijk - met zijn verstand. Het spreken in tongen mag geen aanleiding zijn om het bewuste gebedsleven onontgonnen te laten. Het wil er juist een flinke impuls aan geven en ons helpen om ook bewust de dingen van boven te bedenken.

Als we met onze gedachten niet voldoende bij het spreken in tongen zijn, missen we de inspiratie die de Geest tijdens het bidden geven wil. Zodra we leren geconcentreerd in tongen te bidden en onze gedachten daarbij intensief op de Heer te richten, ervaren we Gods aanwijzingen in het gebed. Immers,

de gebeden in tongen geven uiting aan Gods wil. Als we ons nu bewust worden van de gebeden die de Geest in ons legt, dan ontvangen we daardoor inzicht in de wil van God.

Het zal dan ook duidelijk zijn waarom tongen plus vertolking gelijk staat aan profetie. Want als een gebed direct door de Geest wordt geïnspireerd is het in feite een profetische boodschap. Als bijvoorbeeld een gelovige door de Geest wordt aangemoedigd om concreet voor een bepaalde genezing te bidden, dan is dit gebed op zichzelf al een openbaring van Gods wil. Dus profetie.

Zo is ons bidden in tongen ook profetisch. Als we ons dan bij dit bidden heel bewust instellen op het spreken van de Heer, zullen wij de vertolking ook aan de gemeente kunnen doorgeven. Daarbij is deze vertolking geen letterlijke vertaling van het gesprokene, maar een weergave van de inhoud, zoals de Heer die aan de gelovige openbaart.

De komst van de Geest voegt dus duidelijk een nieuwe dimensie toe aan het gebedsleven van de gelovige. 'Te dien dage zult gij mij niets vragen....', had Jezus gezegd tot hen die op de Pinksterdag de Geest zouden ontvangen. 'Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam..... Te dien dage zult gij in mijn naam bidden.....' (Joh. 16:24-26). De komst van de Geest zou het mogelijk maken op geheel nieuwe wijze te bidden: te bidden 'in Zijn naam'. Niet slechts vanuit een nieuwe formule of nieuw verkregen rechtspositie, maar vanuit nieuwe kracht door de Geest verleend. Vandaar dat ook Paulus schrijft: 'Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest Zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En

Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des Geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit' (Rom. 8:26).

Hiermee is het doel van de komst van de Geest gekarakteriseerd: Hij komt vóór alles om in en door ons te bidden. Dit nu is precies wat zich bij het spreken in tongen voordoet: 'Wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand verstaat het; door de Geest spreekt hij geheimenissen' (1 Cor. 14:2).

Vragen rondom Geestesdoop en tongentaal worden hiermee tot twee kernpunten teruggebracht: Als de Geest komt, om in en door ons heen te bidden, zullen we dan nog een éxtra bekwaamheid (door diezelfde Geest gewerkt) moeten ontvangen, opdat dit gebed ook in vreemde talen verricht zal kunnen worden? En: Komt de Geest om ons gebedsleven nieuwe vitaliteit te geven, zal Hij dan sommigen een bijzondere vorm van gebed, zoals het spreken in tongen, weigeren? Het antwoord op beide vragen zal duidelijk ontkennend moeten zijn. Neemt de Geest bezit van ons, dan doet Hij dit, opdat Hij Zich door ons in gebed zal kunnen uiten en er is geen enkele reden waarom Hij dit niet in door Hem geïnspireerde talen zou willen doen.

In dit licht wordt veel van de ervaring van de eerste christenen duidelijk. Waar Lucas beschrijft hoe állen bij de komst van de Geest in tongen spraken, vermeldt hij dit niet alsof het hier om een uitzondering zou handelen. Allen spraken in tongen, omdat

de Geest Zich door allen op dezelfde wijze wenst te uiten: in gebed!

Lofprijs en aanbidding

De toehoorders op de Pinksterdag constateren dat ze de discipelen in tongen 'van de grote daden Gods horen spreken' (Handelingen 2:11). En bij Cornelius komt het spreken in tongen als 'God groot maken' over (Handelingen 10:46). In beide gevallen herkent men in tongentaal lofprijzing en aanbidding. Dat is trouwens niet verwonderlijk. Het ligt voor de hand dat men bij het ontvangen van zulk een ingrijpende ervaring als de doop in de Heilige Geest er een intense behoefte aan heeft de Heer daarvoor te verheerlijken. Is dat dan ook niet de reden waarom God de beperkingen van onze menselijke woorden doorbreekt door ons een geheel nieuwe taal te geven, waarin we Hem aanbidden kunnen?

Als een bijzondere vorm van lofprijzing noemt de bijbel dan nog het *zingen in tongen*. In Efeziërs 5:19 spreekt Paulus over het zingen van geestelijke liederen. En in 1 Corintiërs 14:15 zegt dezelfde apostel: 'Ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand'. Is lofzingen in de bekende taal reeds een weg tot grote zegeningen (zegt de Psalmddichter niet: 'Wie lof offert, eert Mij, en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien?'), wanneer wij de Heer loven in een taal die Hij ons Zelf in de mond heeft gelegd, en die rechtstreeks gericht is tot de Heer, zullen we zeker Gods nabijheid en Gods heil ondervinden. Dan zal ook de Heer Zelf door ons gezegend worden.

Hoofdstuk 4

Het 'hoe' van het spreken in tongen

De vraag dringt zich aan ons op: hoe functioneert nu dat spreken in tongen in de praktijk van ons (geestelijk) leven? Als eerste punt willen wij opmerken, dat ieder die in de Heilige Geest gedoopt wordt, niet automatisch in tongen spreekt. Tussen het een en het ander bevindt zich namelijk een schakel die een beslissende faktor vormt: de gelovige zélf. Ook al hebben wij de doop in de Geest ontvangen, dan nog zal het de vraag zijn wat wij met deze gave doen: zijn wij bereid door de Geest 'geheimenissen met God' te spreken en tot het spreken in tongen over te gaan? We zijn daar namelijk heel actief bij betrokken. En daar is een duidelijke reden voor te noemen: Gods Geest is niet geïnteresseerd in willoze marionetten, maar in médewerkers.

Een van de meest kenmerkende kwaliteiten die de Geest in ons werken wil, is immers zelfbeheersing, en als Hij bezit van ons neemt, zal dit ertoe leiden dat we niet minder, maar juist meer heerschappij over onszelf verkrijgen. De menselijke persoonlijkheid hoeft zich niet - zoals wel verondersteld wordt - terug te trekken. De wil, het verstand en het gevoel doen mee en hoeven niet aan de Geest overgeleverd te worden, zodat men tot het spreken in tongen gedreven wordt zonder daar zelf een actief aandeel in te hebben. Zo zegt Paulus: 'In de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken om ook anderen te onderwijzen dan duizenden woorden in een tong' (1 Cor. 14:19).

De apostel beslist dus wanneer en in welke mate hij in tongen zal spreken. Hij zegt dan ook: 'Ik zal' - in de zin van 'ik besluit', 'ik wil' - 'bidden met mijn geest (in tongen), maar ook met mijn verstand' (vers 15). Het aandeel van de Geest bestaat in het schenken van de juiste woorden die bij het spreken in tongen worden geuit. Daarom staat er: 'Zij (de discipelen) begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken' (Hand 2:4). Het besluit om in tongen te spreken - uiteraard door de aanwezigheid van de Geest - werd door de discipelen genomen. De wóórden werden daarop door de Géést geschonken.

Het is nu juist op dit vlak dat rondom het spreken in tongen de grootste misverstanden bestaan. Men veronderstelt dat de menselijke persoonlijkheid zich terug moet trekken om tot de manifestatie van dit talenwonder te komen. De wil, het verstand en het gevoelsleven zouden zo volkomen aan de Geest moeten worden overgeleverd, dat men als het ware tot het spreken in tongen gedreven wordt zonder dat men daar in feite enig regulerend aandeel in heeft. Niets echter is minder waar. Niets minder bijbels!!

Allereerst de gedachte dat het spreken in tongen alleen mogelijk zou zijn door een bovenmenselijke drang van de Geest die ons aan onze eigen wilsbeslissing onttrekken zou. Paulus zegt in dit verband: 'In de gemeente *wil ik* liever vijf woorden met mijn verstand spreken om ook anderen te onderwijzen dan duizenden woorden in een tong' (1 Cor. 14:19). Hier is het de apostel zelf die beslist wanneer en in

welke mate hij in tongen spreken zal. Hij zegt dan ook: 'Ik zal' - in de zin van 'ik besluit', 'ik wil' - bidden met mijn geest (in tongen), maar ook met mijn verstand (vers 15).

Spreken wij in tongen, dan is dit omdat wij ruimte voor de Geest geven, niet omdat wij door Hem overweldigd worden. De Geest laat de beslissing of we met zijn medewerking al of niet in tongen spreken, aan óns. Hij respecteert immers onze wil en zal ons nimmer tot robotten of levenloze luidsprekers maken. Zijn aandeel beperkt zich tot het schenken van de juiste wóórden die bij het spreken in tongen worden geuit. Vandaar dat het ook heet: 'Zij (de discipelen) begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken' (Hand. 2:4). Het besluit om in tongen te spreken - uiteraard door de aanwezigheid van de Geest - werd door de discipelen genomen, de wóórden werden daarop echter door de Géést geschonken.

Een ander misverstand rondom het spreken in tongen is de gedachte dat het 'verstand' dit alles in de weg zou staan. Bij het spreken in tongen zou men in een soort schemertoestand moeten komen, waarbij men niet meer helder denken kan, overweldigd als men is door deze geestelijke ervaring. Men gaat er daarbij vanuit dat het 'verstand' het spreken in tongen 'in de weg zou staan'. Er is evenwel geen enkele aanleiding voor deze gedachte - of het moet zijn dat men het verstand niet in de zin van het 'intellect' maar in de zin van 'menselijke betweterij' wil verstaan. Als iemand in z'n quasi intellectuele zelfoverschatting deze door de Geest gewerkte talen zinloos meent te vinden, doet hij er inderdaad goed aan dit

(on)verstand opzij te zetten. Het verstand echter in de zin van ons 'bewuste denken' behoeft geen enkele rem op het spreken in tongen te betekenen: waar Paulus toch zinvolle en verstandelijk volkomen acceptabele aanwijzingen voor het spreken in tongen geeft, kán het toch niet anders of dit alles behoort onder de bewuste controle van onze wil, maar ook van ons verstand te staan.

Mogelijk is dit misverstand gebaseerd op de uitspraak van de apostel dat het verstand bij het spreken in tongen 'onvruchtbaar' blijft. Uit het verband blijkt echter duidelijk dat de apostel het hier in zeer beperkte zin over de functie van het verstand heeft. Dit wordt niet 'uitgeschakeld' zoals men wel wil, maar het heeft eenvoudig geen aandeel in het produceren en het kiezen van de juiste wóórd(en).

Wie in een tong spreekt, behoeft niet zélf de woorden te verzinnen waarmee hij uiting geeft aan zijn innerlijke gevoelens. Hij opent eenvoudig zijn mond en spreekt, zonder te overleggen wát hij precies zeggen zal, woorden en klanken 'zoals de Géést het hem geeft uit te spreken'.

Dit alles heeft echter in geen enkel opzicht met een soort bewustzijnsvernauwing te doen: ook al kiest hij niet zélf de juiste woorden, voor het verdere is de gelovige zich heel goed bewust van wat hij aan het doen is en heeft hij volkomen controle over zijn eigen gedachtenleven.

Dan is daar nog de veronderstelling dat voor het spreken in tongen een bepaalde gemoedstoestand vereist zou zijn. Nu wil het geval dat ons gevoelsleven voor God niet maatgevend is.

Wat voor de Heer telt, is onze instelling, niet wat we daarbij ervaren. Gevoelens zijn namelijk het produkt van bepaalde eerste oorzaken. Zijn we bedroefd of blij, dan heeft dat altijd een bepaalde oorzaak. Gevoelens zijn bovendien sterk persoonlijk gekleurd. De gevoelsreactie van de één zal volkomen verschillen van die van de ander. Het is duidelijk dat God dan ook nimmer zijn werk in ons zal doen op grond van bepaalde gevoelens. Hij vraagt daarom ook geen gevoel, maar: geloof. Hij verlangt die hartegesteldheid waarbij wij besluiten ons in zijn armen te werpen en het volkomen met Hem te wagen. Wat wij daarbij in ons gevoelsleven ervaren, is verder volkomen secundair.

Wie in tongen wil spreken, zal dit moeten doen vanuit het gelóóf dat de Geest in zijn leven is binnengekomen, en niet omdat hij dit op zo'n bijzondere wijze voelt. Spreken wij eenmaal in tongen, dan zal dit uiteraard ook niet aan ons gevoelsleven voorbijgaan. Deze gevoelens zijn echter niet de basis, maar hoogstens het gevolg van het spreken in tongen. Wie dus in geloof aanvaard heeft dat God hem zijn Geest schonk, zal zonder meer tot deze wondermooie vorm van gebed en aanbidding over mogen gaan. De Geest wil immers wel. Hij kwam om Zich door ons in gebed te uiten en ons daarin bij te staan. De vraag is of wij willen. Of wij bereid zijn onze mond open te doen en de woorden te spreken die Hij ons geeft. Wij behoeven ons daarbij niet op te werken tot een geestesgesteldheid waarbij ons nuchtere denken door allerlei emoties overweldigd wordt. God vraagt slechts eenvoudige, kinderlijke geloofsovergave. Wanneer we ons aan de Heer uitleveren, onze mond openen in de bereidheid klanken uit te

spreken die volkomen nieuw voor ons zijn, zal de Geest ons die zeker geven. Zo zullen we dan in nieuwe tongen God groot mogen maken en Hem de aanbidding brengen die Hem toekomt!

Het spreken in tongen mag veelvuldig gebeuren. Paulus sprak meer dan alle leden van de gemeente in Corinte samen, in tongen. En daar dankte hij God voor. Voor ons valt daar dus nog heel wat van te leren. Maar waarom is een overvloed aan tongentaal nu zo nodig? Hebben we dan zoveel woorden nodig om de Heer duidelijk te maken wat er in ons leeft?

Het antwoord is waarschijnlijk, dat niet de *Héér* door dat vele bidden van gedachten veranderen zal, maar *wij*. We hebben gewoon tijd nodig om in die geesteshouding te komen, waarbij de Heer in ons kan werken.

Paulus gaf de Corintiërs in verband met het spreken in tongen deze raad: 'Broeders, wordt in het verstand volwassen' (1 Cor. 14:20). Uiteraard bedoelde hij daarmee niet dat het spreken in tongen kinderachtig zou zijn. Dan zou hij zijn eigen veelvuldig spreken niet naar voren gebracht hebben. Maar hij wilde dat ze zouden leren om op de juiste wijze met deze gave om te gaan. Dat ze tot een gezond, rationeel en daarom constructief gebruik ervan zouden komen.

Diezelfde raad geeft de Heer door het woord van zijn apostel ook aan ons. Hij verwacht dat wij deze gave niet zullen verachten, maar dat we er verstandig mee leren omgaan. Dan pas kan de zegen die er in verborgen ligt goed tot zijn recht

komen. Laten we gaan ontdekken wat dit goddelijke geschenk van het spreken in geheimenissen kan doen.

Het is daarbij belangrijk dat wij het spreken in tongen niet als 'de laagste gave' zien. Eerder als de hoogste. En dit niet vanuit gemeentelijk, maar vanuit goddelijk perspectief gezien. Wanneer Paulus in 1 Corintiërs 14 enkele uitspraken doet waarbij hij het spreken in tongen op een minder belangrijke plaats schijnt te zetten, dan is dit altijd in verband met de andere leden van de gemeente van Jezus Christus. Dienen namelijk alle andere gaven om onze medegelovigen te sterken, *met het spreken in tongen dient men God en bovendien zichzelf*. Hem wordt immers in het bidden in tongen alle lof, eer en aanbidding gebracht. Het spreken in tongen is het brengen van nieuwtestamentische lofoffers. Het is de vrucht onzer lippen, die zijn Naam belijden (Hebr. 13:15). Ligt het niet voor de hand dat God de gave de Héme verheerlijkt vóór alle andere gaven schenken zal?

We zagen reeds dat het spreken in tongen bij uitnemendheid een middel is voor de opbouw van ons eigen geestelijk leven en dat het een prachtig middel is om op een heerlijke wijze met God te communiceren. Wanneer we dit nu koppelen aan de geweldige mogelijkheid die men er door heeft tot het brengen van lof en aanbidding, dan kunnen we wel stellen dat - van God uit gezien - het spreken in tongen de hoogste gave is!

Hoofdstuk 5

Teleurgestelde christenen

Waardoor zijn sommige gelovigen die gedoopt zijn in de Heilige Geest toch teleurgesteld in deze heerlijke ervaring?

1.- We zagen reeds dat het spreken in tongen niet noodzakelijkerwijs samenhangt met buitengewone emotionele gevoelens. Wie zulke verwachtingen heeft, zal zeker teleurgesteld worden. Heeft men weliswaar in tongen gesproken, maar heeft men daarbij niet of nauwelijks een bijzondere werking van de Geest in het gevoelsleven ervaren, dan begint men al gauw te twijfelen aan de realiteit van zo'n ervaring. Het is bijna zeker dat de verwachtingen van dergelijke gelovigen in verband met het spreken in tongen te hoog zijn gespannen. Het is weliswaar mogelijk de tegenwoordigheid van de Heer tijdens het spreken in tongen op een bijzondere manier te ervaren. Maar het hóeft niet. Dezelfde normen gelden immers ook voor het 'gewone gebed'. Ervaren wij daar ook altijd de aanwezigheid van de Heer op een bijzondere wijze bij? Meestal niet. En dat is goed zo. Zoals we reeds constateerden: het belangrijkste element in ons gebedsleven is immers niet ons gevoel, maar ons geloof. We willen daarom benadrukken hoe ongezond de behoefte is om uit het spreken in tongen een geweldige gevoelservaring te willen putten. We zullen moeten leren ons naar het spreken in tongen uit te strekken vanuit het vertrouwen dat we hierdoor inderdaad in direct contact met de Heer komen, afgezien van het feit of we dit nu op zulk een overweldigende wijze voelen of niet.

2.- Een andere remming bij het spreken in tongen kan het feit zijn, dat we er ons geen rekenschap van geven, dat de Heilige Geest door de woorden die Hij ons laat uitspreken, exact vertolkt wat er diep in ons hart leeft. De bijbel zegt dat we van nature niet weten wat we bidden zullen, maar dat de Geest Zelf voor ons pleit. Dat doet Hij onder andere door het spreken in tongen. Wie in een tong bidt, mag dan ook weten dat de inhoud van zijn gebed God welgevallig is. Deze gedachte kan ons spreken in tongen op een wat objectiever vlak brengen. We mogen leren te aanvaarden dat de woorden die we in tongen spreken, uiting geven aan wat nodig tot de Heer moet worden gebracht. Uiteraard hoeven we daar de resultaten niet onmiddellijk van te zien. Bij het 'gewone gebed' is dat immers evenmin het geval. Te vaak leggen we bij het spreken in tongen het accent op de vraag of het 'ons iets doet' en wat we er zelf bij deze vorm van gebed precies bij ervaren. We mogen evenwel niet uit het oog verliezen, dat we door de tongentaal ook objectieve gebeden tot de Heer kunnen opzenden, gebeden waarvan we de verhoring misschien pas veel later zullen ervaren. Laat niemand daarom overhaast verklaren dat het spreken in tongen 'hem weinig zegen brengt'. Dat doet het beslist wel, ook al breekt die zegen slechts op langere termijn door.

3.- Een derde fout die we bij het spreken in tongen doorgaans maken, is, dat we het eigenlijk niet bewust genoeg beoefenen. Bij veel gelovigen functioneert het als een soort automatisme, als een op zichzelf staande handeling, die in het geloofsleven een heel aparte plaats inneemt. Nu is het spreken in tongen

inderdaad een spreken van 'geheimenissen tot God'. Daar staat echter tegenover dat de Heer ons ook inzicht in zijn geheimenissen geven wil. Voor wie in een tong spreekt, is het niet strikt noodzakelijk te weten waar hij precies voor bidt, maar het kan wel een extra stimulans voor het geloofsleven zijn, wanneer hij er ook met zijn bewuste gedachtenleven goed bij is. Waarschijnlijk moet de opmerking van Paulus dat de gelovige zich door het spreken in tongen 'sticht', in dit licht worden gezien. De vraag is namelijk waar dit 'stichten' precies in bestaat. In het krijgen van verheven gevoelens? Misschien! Maar waarschijnlijker is, dat dit stichten niet in de eerste plaats met ons gevoelsleven, maar met ons gedachtenleven in verband staat. 'Gesticht worden' betekent: goddelijke gedachten deelachtig worden, gedachten die ons troosten, opbeuren, vermanen en uitdagen.

4.- Dit brengt ons op een volgende fout, die we bij het spreken in tongen kunnen maken: als we niet voldoende met onze gedachten bij het spreken in tongen zijn, nemen we ook de inspiratie van de Geest tijdens dit bidden meestal niet serieus. Zodra we namelijk leren geconcentreerd in vreemde talen te bidden en daarbij onze gedachten intensief op de Heer te richten, zullen we ontdekken dat God juist in het gebed tot ons begint te spreken. De gebeden die we tot de Heer in tongen opzenden, geven dan duidelijk uiting aan de wil van onze God. Zijn we bewust welke gebeden de Geest zelf in ons legt en door ons tot de troon van de genade brengt, dan ontvangen we daardoor ook inzicht in de wil van God. Is dit niet het geval, dan zal men weinig begrip op kunnen brengen voor het spreken in

tongen. 'Wat voor meerwaarde heeft het?', zegt men dan, 'kan ik niet evenzo goed in mijn eigen taal bidden?'

5.- Het laatste punt waardoor mensen teleurgesteld kunnen worden in verband met het tongenspreken, is het feit dat men het doorgaans *niet voldoende* beoefent. Paulus gaf onomwonden toe, dat hij meer dan alle leden van de gemeente in Corinte samen, in tongen sprak. Hij dankte er God voor. Mag de Paulinische uitspraak dat hij liever vijf woorden met zijn verstand sprak - in de gemeente - in plaats van duizenden woorden in een tong, al een indicatie zijn van de veelvuldigheid waarmee de apostel in tongen sprak, dan kunnen we op dit gebied nog veel van hem leren.

Hoofdstuk 6

Tongentaal in de gemeente

In de voorgaande hoofdstukken hebben we gezien hoe belangrijk het spreken in tongen is. Echter in de eerste plaats voor het persoonlijke leven met de Heer. Voor de gemeente geldt eerder: 'Indien gij een zegen uitspreekt met uw geest, hoe zal iemand, die als toehoorder aanwezig is, op uw dankzeggen zijn amen spreken? Hij weet immers niet, wat gij zegt. Want gij dankt wel goed, doch de ander wordt er niet door gesticht. Ik dank God dat ik meer dan gij allen in tongen spreek; maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong' (1 Cor. 14:16-18).

Dat wil echter niet zeggen dat er voor het spreken in tongen in het geheel geen plaats zou zijn in de gemeente. En helaas lijkt dat in veel gemeenten zo te zijn. Zijn er veel pinkster- of volle-evangeliegelovigen die in hun particuliere devoties veel (of minder veel) in tongen spreken, in een openbare samenkomst hebben slechts heel weinigen zich daaraan gewaagd. Waarom? Waarschijnlijk omdat men zich niet bewust is van het feit dat het spreken in tongen in de gemeente een volkomen bijbels gegeven is, en het dus ook van groot nut kan zijn voor de gelovigen die samenkomen.

Wanneer Paulus in 1 Corintiërs 12 een aantal geestelijke gaven opnoemt, dan heeft hij het ook over het spreken in tongen. 'Want aan de een wordt door de Geest gegeven..... het

onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander vertolking van tongen' (vers 8-10). Wanneer Paulus ons in 1 Corintiërs 14 dan ook oproept te streven naar de geestelijke gaven, dan behoort daar ook het spreken in tongen bij. Daarom willen wij niet alleen gehoorzaam zijn in het streven naar allerlei andere gaven, maar ook naar het spreken in tongen in de gemeente, en zullen wij deze gave ook tot ontplooiing brengen. Parallel daaraan zullen we ons uit moeten strekken naar de gave der vertolking. Want dat is wel een voorwaarde voor het spreken in vreemde talen binnen de gemeente, dat het gesprokene 'vertaald' wordt. 'Indien er in tongen spreken..... laat één uitleg geven. Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken' (1 Cor. 14:27, 28).

Zo zullen ook in deze dingen onze gemeenten zich steeds bewuster moeten oriënteren op hetgeen de Schrift zegt en op het model van de eerste christengemeenten, die door de arbeid der apostelen ontstonden. Met Paulus danken wij God dat wij in tongen spreken en door middel van de vertolking van tongen kan de gehele gemeente deel hebben aan deze bijzondere gemeenschap met onze Heer en worden onze bijeenkomsten ook hierdoor 'feestelijke vergaderingen'.

In veel samenkomsten waar tongentaal vertolkt wordt, blijkt deze uit profetie te bestaan. In het tongenspreken blijkt een profetisch element te zitten. Dat is bijbels. De Joëlsbelofte zegt: 'En zij zullen profeteren'. Lucas beschrijft de vervulling van deze belofte als: 'En zij begonnen met andere tongen te spreken'. Naar het besef van de apostelen spraken zij op de Pinksterdag

in vreemde talen, maar voor degenen die deze talen verstonden, was het een boodschap van God.

Tongentaal kan profetisch zijn. Zij is echter ook vaak gebed. 'Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God' (1 Cor. 14:2). Vertolking zal daarom ook *gebed* kunnen zijn. Dit laatste wordt nogal eens over het hoofd gezien. Men laat zich alleen maar tot het spreken in tongen verleiden, als men weet dat er profetische inspiratie aanwezig is. Wanneer de Geest dringt tot aanbedding in tongen, geeft men daar niet licht aan toe. Men kent de mogelijkheid niet, en biedt er dienstengevolge onbewust weerstand aan.

Dan zegt de apostel nog: 'Indien er in tongen spreken, laten het er twee, ten hoogste drie zijn' (1Cor. 14:27). Paulus doelt hier onmiskenbaar op tongentaal als aanbedding. Bereikt het spreken in vreemde talen het niveau van profetie of openbaring, dan geldt: 'Gij kunt allen één voor één profeteren' (1 Cor. 14:31).

Als Paulus het aantal tongensprekers regelt, houdt dit blijkbaar in, dat de gelovige zelf bepalen kan, of hij al of niet in tongen zal bidden; hij is daar vrij in. Zo ligt het initiatief van het tongengebed en de vertolking ervan blijkbaar niet bij de Heer, maar bij de gelovige. Bij het profeteren dringt de Heilige Geest tot spreken, hoewel in verband met de goede gang van zaken 'de geesten der profeten aan de profeten onderworpen blijven'. Wie er aanleiding toe voelt, kan, gedreven door de zalving van de Heilige Geest tot het spreken in tongen overgaan en in het gebed dat daarop volgt, de uitleg van zijn tong geven. Het is ook duidelijk waarom het voldoende moet zijn dat twee of drie

tongengebden in één samenkomst kunnen worden uitgesproken. Immers, reeds enkele door de Geest geleide gebeden moeten voldoende zijn om de gehele gemeente in het besef van Gods tegenwoordigheid te brengen.

Bij de vraag wie vertolken moet, denken sommigen aan een 'uitlegger', iemand die een speciale bediening heeft om tongen te vertolken. We zagen reeds dat Paulus een lijst van ambten geeft, waarvoor de Heer er slechts sommigen in de gemeente heeft aangesteld (1 Cor. 12:28).

Naast het ambt van bijvoorbeeld leraar en bestuurder noemt hij ook dat van vertolken van tongen. De apostel zegt echter ook: 'Derhalve moet hij, die in een tong spreekt, ook bidden dat hij het uit moge leggen' (1 Cor. 14:13). Blijkbaar kan degene die in een tong bidt, de verantwoordelijkheid voor de vertolking niet op de 'uitlegger' afschuiven. Hij moet zelf bidden om de uitlegging van zijn tongengebde. Waarschijnlijk moeten wij het zoeken in een combinatie van deze twee. Wie in het publiek in tongen bidt, moet dit doen vanuit het geloof, dat de Heer hem op zijn verzoek ook de vertolking van zijn tongentaal zal geven. Maar hij behoeft er zich niet over te verwonderen, wanneer een ander lid van het lichaam van Christus wordt ingeschakeld om de(-zelfde) vertolking te geven. Er mogen ook geen twee vertolkingen zijn, want er staat: 'En laat één de uitleg geven' (1 Cor. 14:27).

'Belemmert het spreken in tongen niet', adviseert de bijbel in 1 Corintiërs 14:39. Waar men verwacht dat op tongentaal altijd profetie volgt, zal men er niet gemakkelijk toe overgaan om

spontaan in tongen te aanbidden. Volgt op een tong een gebed, dan zal de gemeente dit niet als een vertaling van de tongentaal onderkennen en men zal vragen waar de uitleg bleef. Zo werkt de verwachting in de gemeente onbewust belemmerend op het spreken in tongen.

Verder moet een gemeentelid persoonlijk naar deze beide gaven streven. Dit kan hij doen door in zijn geestelijke leven naar de basis te zoeken waarop deze gaven werken kunnen. Het is de Heilige Geest die de gaven schenkt, maar het is de gelovige die zich moet toebereiden om de gaven te ontvangen. Dit betekent wat de tongentaal betreft, dat de gelovige zich innerlijk erop moet instellen in een geest van aanbidding te leven. Wanneer deze aanwezig is, zal hij op een gegeven ogenblik in geloofsvertrouwen tot het in het openbaar spreken in tongen en het vertolken ervan moeten komen.

Gebed is een tere zaak. Je kunt het niet zelf maken. Het moet in een gemeente-samenkomst spontaan uit de gelovige opwellen. Tongentaal en vertolking kunnen daarom niet geforceerd worden. Er hoeft niet per se in elke samenkomst van de gemeente in tongen gesproken te worden, wil het goed zijn. Paulus vond het zelfs niet vreemd als in een bepaalde dienst helemaal niet in tongen gesproken werd: 'Is er echter geen uitlegger, dan moet men zwijgen in de gemeente, maar tot zichzelf en tot God spreken' (1 Cor. 14:28).

De zegen van het publieke gebed in tongen ligt in de zalving waarmee het gepaard gaat. Mechanisch bidden in tongen is verstoken van het zegel van de Heilige Geest en bouwt niet op.

Maar een ziel die werkelijk overvloedt van aanbidding en dankzegging, zal in het spreken in tongen en het vertolken daarvan, een gezegend middel vinden om een gehele gemeente tot grotere geestelijke hoogten te voeren.